

[Pelle Voigt]

der i årtier har været bred politisk enighed om Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik. I modsætning til både den forhenværende og den nuværende regering betragter SF det som helt afgørende, at denne tilstand ikke opretholdes. Stadig større dele af befolkningen i de vestlige lande er ved at opdage, at denne brede enighed, f.eks. om NATOs oprustningspolitik, nu er nået dertil, hvor hele menneskeheden trues med udslettelse i en storkrig. Og i de østeuropæiske lande, f.eks. DDR, vender stadig større dele af befolkningen sig nu også mod Warszawa-pagten rolle i rustningskapløbet trods den betydelige risiko, det i disse lande medfører at trodse det altdominerende partibureaukratis linje.

Statsministerens positive bemærkninger om nødvendigheden af en fortsat afspændingspolitik er vi naturligvis glade for, men de kommer til at klinge underlig hult i en redegørelse, der i øvrigt er en fuldstændig ukritisk tilslutning til NATOs oprustningspolitik.

Statsministerens fordømmelse af Sovjetunionens stormagtsovergreb i Afghanistan og krigsretstilstanden i Polen er utvivlsomt alvorligt ment, men kritikken synes ikke at udspringe af alvorligt ment respekt for demokratiet og folkenes selvbestemmelsesret eller af modvilje mod stormagtsovergreb som sådanne. I hvert fald savner man i talen fuldstændig kritik af de blodige stormagtsovergreb, som USA er ansvarlig for. Den voksende ulighed mellem rige og fattige lande i verden, den internationale udbytning og undertrykkelse nævnes ikke. Folkemordet i El Salvador og det amerikanske medansvar herfor nævnes ikke med et ord. USAs omfattende forsøg på at vælte styret i Nicaragua omtales heller ikke. Og man kunne fortsætte listen længe endnu. End ikke den stadig mere åbenlyse fascistiske udvikling i et land som Tyrkiet, der dog i den samme militæralliance som og i fællesskab med Danmark har forpligtet sig til at forsvare demokratiet i Vesteuropa, kan man samle sig sammen til at kritisere.

Det giver det forstemmende indtryk, at kritikken af de sovjetiske stormagtsovergreb snarere end at være udtryk for principiel respekt for menneskerettigheder og demokrati er et led i den kolde krig, som først og fremmest den amerikanske Reaganregering har sat sig i spidsen for, den kolde krig, som

med sin hidtil usete oprustningspolitik mere end noget andet er en trussel mod den afspænding, som regeringen ellers officielt beender sig til.

I disse dage fejrer de folkelige fredsbevægelser ellers en ny betydningsfuld sejr. I Norge er det lykkedes bevægelsen Nej til Atomvåben at formå det norske arbejderparti til principielt at tage afstand fra udstationering af 572 nye atomraketter i Vesteuropa. Men ikke alene det: det norske arbejderparti tager nu også praktisk afstand ved at nægte at medvirke til at bevilge penge til de anlæg, som skal opføres, før raketterne kan udstationeres. Det skal blive interessant at se, om det danske socialdemokrati vil følge sit norske søsterpartis eksempel.

Så længe socialdemokratiet sad i regeringen, var der ikke mange tegn, der pegede i den retning. Ikke alene støttede man her bevillingerne til NATOs infrastrukturprogram, men det kom oven i købet frem, hvordan tidligere forsvarsminister Poul Søgaard allerede i maj 1981 på et NATO-forsvarsministermøde var med til at beslutte, at der skulle bevilges penge til udstationering af raketterne, og at denne beslutning skulle hemmeligholdes for vælgerne. Oplysningerne om denne beslutning er da også blankt blevet benægtet af den tidligere regering.

Den daværende, socialdemokratiske regering ville oven i købet fortsætte hemmelighedskræmmeriet, bl.a. ved at afvise den norske regerings ønske om, at det stenografiske referat af det pågældende NATO-forsvarsministermøde, hvor beslutningen blev truffet, blev offentliggjort. Det bliver interessant at se, om også den nye, borgerlige regering vil afvise den tilsvarende borgerlige norske regerings ønske om en sådan offentliggørelse, al den stund vi jo ved, at referatet ikke indeholder nogen militære hemmeligheder, men udelukkende er kontroversielt, fordi visse deltagere i mødet, som ønskede beslutningen om bevillingerne hemmeligholdt, nu ikke tør lægge navn til deres egne udtalelser på mødet.

Men vigtigere end dette er det naturligvis, at socialdemokratiet nu ændrer signaler og handler ligesom det norske arbejderparti. Det giver måske anledning til håb, at socialdemokratiet nu er kommet i opposition. I hvert fald noterede vi os i SF med tilfredshed hr. Heinesens bemærkninger om, at det fortsat